

božje v svojem jeziku (i radi byše slovene, jako slišaše veličja božija svojim jezikom.) Preložila sta tudi še psalme in ostale bukve.

Ozir po svetu.

Kačja dolina v južni Rusii.

Na južnem Rusovskem, — tako berem v nekem novem potopisu — je neka dolina, od prebivavcov „kačja dolina“ imenovana. V daljini in širini kaki 2 štirjaški milj, od vseh strani od visokih hribov zagrajena, gospoduje tukaj večna vigred (spomlad.) Gaji polni oranžnih in citroninih derves, iz med katerih se semtertje hči pušave, visoka palma, uzdičuje, višno - rudečkasto grojzde na lepo ovitih zelenih tertah, — lepo ograjeni vertiči, polni mnogoverstnih rastlin in rožic jutrove dežele, pokrivajo in lepšajo tla zemlje, — lepo pisane ptice narejajo gnejzda po drevesih, kakor kristal čisti viri v srebernih žilicah se zvijajo malo po malem s hriba na vzdol, in mnoge prijetnosti s tisuč rožnimi dišili napolnjeni zrak pod zmiraj jasnim nebom, so že v več popotnih misel obudile, da je ta kraj bil zibelka prvega človeškega para: Adama in Eve. Mesca oktobra, kadar pašniki zunaj te doline začnejo se sušiti in niso več za rabo, pridejo od pastirstva živeči rodovi na zimo v ta res rajski kraj nazaj. Toda poprej, ko pomladansko sonce svoje ognjene žarke jim pošlje, zapustijo, berž ko je mogoče, s svojimi čedami dolino in prepustijo mesto nevarnim stanovnikom, od katerih je dolina ime dobila. Od tega časa naprej je dolina vsakemu drugemu bitju zaperta. Tisuč in zopet tisuč velikih in malih kač pride sem stanovat in joh! oni ubogi stvari, ktera semkej zaide. Z višin in hribov se je z dalnogledi že veliko strahovitih dogodb vidilo, kader lev, kralj pušave, bežečo gazelo zasledivši po rožnem tepihu kačje doline, v nar hitrejem teku pridirja. Pihaje ovije strašna naja (Klapperschlange) život, noge in rep levov v živo mrežo, — ko grom se čuje njegovo erjovenje in tulenje v zraku; zastonj se steguje in napenja vse svoje žile; zmiraj nove in nove niti ga ovijajo, zmiraj bolj tiho in tiho pojemlje, dokler stokajoč v strašnem boji ne pogine. — Neka pravica v tem kraji pripoveduje, da te kače so pravi zarod perve zapeljivke naše matere Eve.

Sajovec Jakob.

Kratkočasnica.

Kakošen bo konec zemlje?

Pozabili še nismo, kako so ljudje o pogreznjenji zemlje pred kratkim po neki repati zvezdi bledli. Mikalo jih bo zvediti še, kaj nekteri učeni o koncu zemlje mislijo in pišejo.

Učeni naravoslovec Buffon prerokuje, da bo zemlja zmerznila, kar se bo res in gotovo čez 90,000 lét zgodelo. Še bolj učeni Gruithuisen, kteremu se je do njegove smerti solnce od leta do leta bolj in bolj pégasto ali še celó luknjasto zdélo, je zemljo na germa do obsodil. Rekoč, da se vse sterjuje, pravi, da čez 80,000 lét ne bo ne kapljice vode več; potem se bo zemlja unela, en milijon lét okrog solnca se vertila in se nazadnje v naročji solnca zgubila. — Tretji, dr. Olbers pravi, da bo prišel komet, kteri bo s svojim repom vso vodo na-se potegnil in nazadnje zemljo v nji utopil, — morda čez 220 milijonov lét. Kdo ima prav? Želimo svojim bravcom tako dolgo živéti, da se bodo prepričali, kdo jo je zadel.

Novičar iz avsirtjanskih krajev.

Iz Pazina 18. septembra. — F. C. — Za pogojzovanje Krasa se je nova doba odperla. Visoka vlada je deloma že postavila, ki so se v ta namen sostavile, poterdila,

in napravo draštva za pogojzovanje pod tem pogojem dovolila, da se dovolj oseb oglasi, ki hočejo v društvo stopiti. Prilagam vam odlomek iz postav in poziv, ki ga je začasno društvo ravno razglasilo, prepričan, da za vsak blagi namen goreče „Novice“ ju bodo veselo sprejele.* — Čuli ste, kako lepo je neka deklica v Terstu svitlega nadvojvoda Maksa in njegovo visoko gospó, ko sta skoz potovala, sprejela, in kakor časopisi pravijo „con molto sentimento“ nagovorila. Pristavljam k temu le to, da je nadvojvodinjo tako ganila, da si je njeno ime zapisala in ji iz Benetk zlato uro, v kateri je devet brilantov vdelaanih, v spomin poslala. Mestni župan pa, ki jo je iz štirih izverstnih učenk za govornico zvolil, podaril ji je sliko nadvojvodinje z zlatimi okrajki. Ta deklica je — Krajnica, iz Žerovnic domá, devet let stara, hči verlega našega rojaka, kame-ralnega komisarija, Matija Golmajerja. — Tergatev se pri nas začinja, vina bo precej več kakor lansko leto, ker terto vedno bolj okreva, in le en glas je, da je bila le malokdaj tako dobra kapljica, kakor bo letošnja. Vreme za brajde in tergatev ne more vgodniše biti; ko ribje oko se smeja nad nami sinje nebo. Z Bogom!

Iz Krajna 24. sept.* Danes je bila tukaj prva delitev cesarskih premij za kobile po novi postavi. Čeravno so iz cele krajske dežele povabljeni bili vsi gospodarji, naj pridejo s svojo živino po premije, katerih se ima vsako leto 7 razdeliti, so v vsem skupaj le 12 kobil pripeljali in vse le iz krajskega kantona, od drugod nobene. To je čudno! Da bi naši gospodarji tako mlačni bili za svitile rumenjake, ne moremo verjeti; — ali morebiti niso vedili za to delitev? — ali jim čas ta, ker je čas setve, ni bil prav pripraven? — ali jim je 15, 10 in 5 cekinov premalo? — ali so se morebiti bali, da bo težko kako premijo doseči? Če so se tega bali, naj prašajo tistega, ki je premijo z 10 cekini, in nektere, ki so premije po 5 cekinov dobili, in povedali jim bodo, kako milostno je komisija ravnala in obdarovala tudi manj izverstno živino, le, da bi s tem obudila ljubezen do marljive in umne živinoreje in pridnega gleštanja žebet. Pri vsi prizanesljivosti vendar ni mogla vseh 7 premij razdeliti, ampak le 5. Nadjamo se, da bo drugo leto bolje!

Iz Ljubljane. Visoko dнарstveno ministerstvo je ukazalo, da ima, ko se bo vožnja blaga po železnici iz Ljubljane v Terst začela, v ljubljanskem kolodvoru odpravnija vélike colnije svojo djavnost pričéti, in da se bo tû vse blago, ktero se ima v Ljubljani zacolovati, kakor tudi blago, ktero bo v izvožnji pri občeni z domačimi deželami, colnijsko odpravljalo, ogledovalo in vvožnina poberala. — Zadnji poletinski dan — dan sv. Matevža — se je slabo obnesel; slana je vzela kaj lepo ajdo na vsem močvirji.

Novičar iz raznih krajev.

Visoko c. k. ministerstvo je po nasvetu najvišje policijske oblasti s posebnim razpisom loterijstom vsih kronovin prepovedalo, sajnske bukvice in table s podobami, in druge take bukvice in table, ktere sanje razkladajo in tako vraže razširjajo, v loterijah imeti in kazati, če bi tudi kdo zahteval, jih gledati. — Selo Maria-Radno, slovečo božjo pot na Ogerskem, je 13. t. m. strašna huda ura zadéla. Proti poldnevu, ko so bili romarji v cerkvi pri službi božji (bilo je 7—8000 ljudi v Radni), vstane strašen vihar in oblak se je vtergal. V začetku se je potamnilo, potem bliskanje in gromenje in nazadnje dež, kakor če bi ga iz škafov lil, in toča. Potok, kteri skozi selo teče in je bil malo pred se vés vsahnjen, je bil kmalo dereča reka. Majhno berv je poderl in ljudjé, ki so bili na-nji, so v vodo popadali, kjér so večdel vsi potonili. Ljudjé so mnogo vozov ob potoku nastavljenih

* Glej prvo stran današnjih „Novic.“